

Zrcadlo

Poesie | 29.8.2010 @ 23.40

Projdeš tichou svatyní
a tam kromě ticha svíce
zrcadlo je taky v ní -
zpovědnice

slepý perón nádraží,
štíhlé věže v pátek
ruka na sklo naráží
a prsty po něm tápe

tupá moucha kozu zlostí
stejně trapnost člověka
dopouští se nejnepřítelny
mimo chvíl, kdy pokleká

zrcadlo má nejméně tři rozměry
tudíž ovšem šestero má stran
to brány jsou, ty brány prostřely
a otevřely cestu dokořán

Život, to je rosa
padá do trávy
Pán Bůh nám jej bez přestání
vypráví

úzkost – tuhé prokletí.
je proti ní marný vzdor
jako čtvrté na třetí
pokolení madrepor

Cesta má je dokořán -
jsem jí vděčný čím víc jsem
jsme kov, ona kadlubem
v nás, jak boží filigrán

pouze z Boží dlaně
přijímej úděl denní
tiše, odevzdaně,
bez řečnění

nebojte se, děti,
čas teď straní vám
zlé semele jeho mletí,
nás pozvedne ke hvězdám

<https://selah.diet/poesie/zrcadlo/>